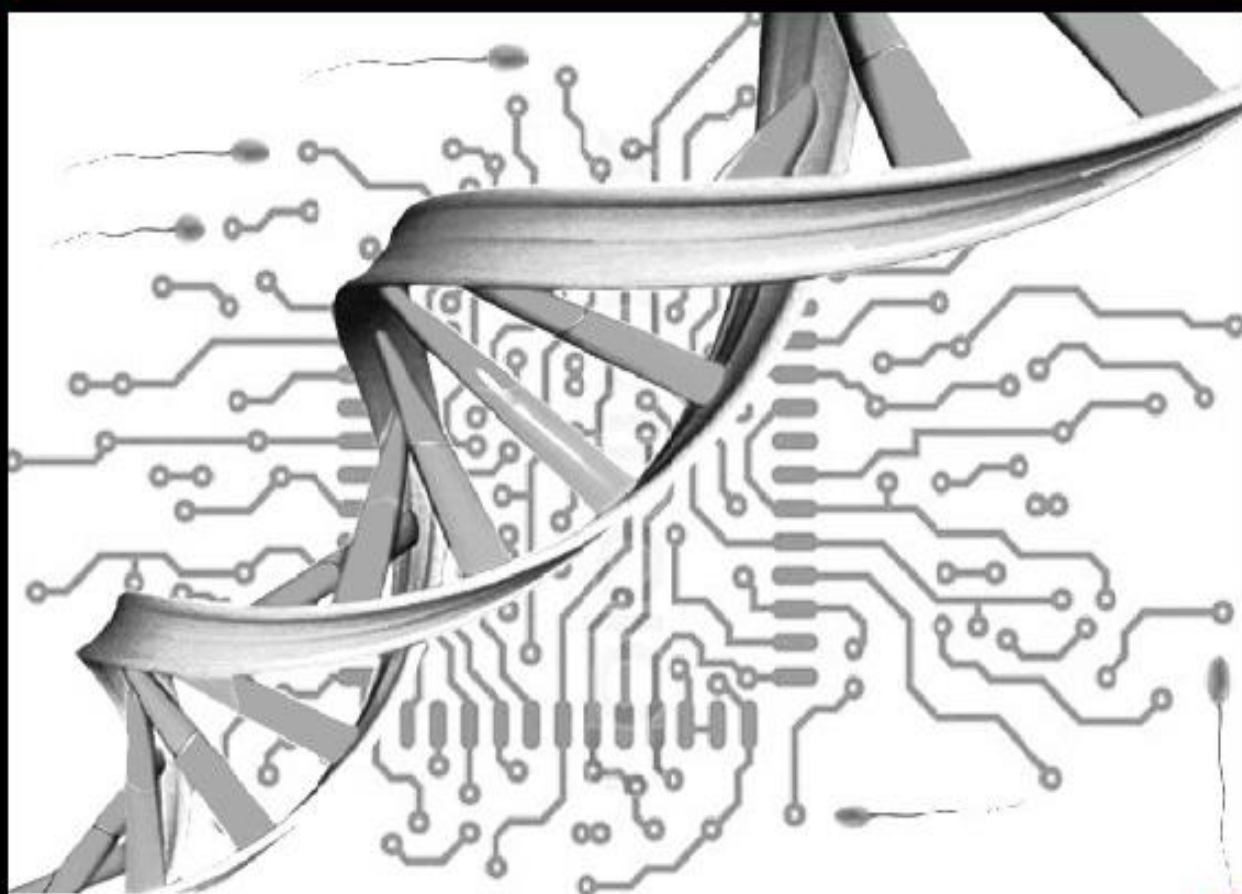

**Moder
Søster
Datter
Freak!**

Tiffany Berg

Roman

Moder Søster Datter Freak!

(Erle-perle-pif-paf-puf)

Roman af Tiffany Berg

Tredje bind i sagaen om

Privatsekretæren

Tidligere er udkommet:

Pigen i Tårnet

Sprøjtetøsen og Den Usynlige Mand

Published by agreement with:

FC&P

Madison Avenue, New York, NY

United States of America

Forsideillustration: "**DisconNectA**nce" af Lev Ribolov ©2015

Digital og anden kopiering, salg og videredistribution må kun ske efter forudgående aftale med forlaget (ef.fishercolinapartners@gmail.com)

Uddrag må kopieres, citeres og offentliggøres med henvisning til forfatter og titel.

© US/EU 2014 & 2015Puddle Press/Totally Sane Company

TREDJE BOG

Moder Søster Datter Freak!

Til min elskede Sophie

Stillingsopslag

Fisher, Colina & Partners
Madison Avenue
New York, NY

Vi søger for klient: Effektiv kvindelig privatsekretær

Med base i New York City, skal du håndtere vor klients private aktiviteter, herunder have det overordnede ansvar for tjenestepersonale, personlig korrespondance samt regnskab og budgetlægning for husholdningen.

Under rejser vil du være arrangør af ikke-forretningsrelaterede aftaler, såsom selskabelige sammenkomster, udflugter og anden underholdning. Samtidig får du ansvaret for tilrettelæggelse af vor klients ferier, fritidsaktiviteter, eventuelle kurophold og andet personligt.

Oplæring vil finde sted i fornødent omfang.

Du har en allround uddannelse, gerne jurist eller lignende, med kendskab til regnskab og ejendomshandel. Du er i starten af trediverne, har et præsentabelt ydre, et godt helbred og humoristisk sans.

Du har et åbent sind og har nemt ved både at etablere og afslutte sociale relationer. Du er totalt fri af alle forhold og barnløs, hvilket du forventes at forblive. Der opstår ofte behov for pludselig rejseaktivitet, hvilket kræver din absolutte tilstedeværelse (der disponeres over egne fly).

Vor klient ejer en koncern, som arbejder globalt, primært i USA og Europa, men også Asien og Nordafrika er et interesseområde. Som privatsekretær skal du være en forstående veninde, en betroet medarbejder og en diskret problemløser, der naturligt træder ind i vor klients 'familie'.

Du forventes hovedsagligt at bo hos vor klient, hvor en passende bolig bliver stillet til din disposition, uanset hvor i verden, din opgaveløsning er påkrævet. Jobbet er vellønnet og kræver indgåelse af en streng diskretionsklausul.

Ansøgning om stillingen rettes pr. mail til vort kontor mrkt. "Sekretær" i emnefeltet: ef.fishercolinapartners@gmail.com

Elke Fisher, Founding Member, Senior Partner

Prolog

Amanda

New York City mandag den 11. august 2008, aften

Klokken fem minutter i syv stod jeg og trippede foran min hoveddør - eller rettere, foran Elke Fishers bygnings hoveddør. Det var en vidunderligt lun aften med larmen fra adskillige musikanter og de sidste børn på legepladsen i parken hængende mellem bygningerne, som ventede de på at blive afløst af præ-party selskabernes højrøstede invasion af fortovscafeerne og rappernes larmende ghettoblasteres akkompagnement til deres indstuderede spontane gadedans.

Indrømmet. Jeg var en smule nervøs.

Ikke på den hjertet i halsen hamrende måde, mere som den stille rislen ned langs rygraden eller de klicheagtige sommerfugles leg i min mave.

Lad mig lige spole to timer baglæns:

Jeg slukkede min telefon (ingen distraherende sølle-stakkel opkald, tak) og forlod selvfølgelig straks tagterrassen efter min samtale med denne mærkelige kvinde, som på magisk vis havde gjort mig både opstemt og forlegen - ikke mindst over min egen krops reaktion - bare ved hjælp af stemme og tonefald. Selv gennem telefonen udstrålede hun en sådan selvsikkerhed og... arrogance?... at det havde slået mine forsvarsværker omkuld, og kun endnu et koldt styrtebad kunne få min puls ned i et nogenlunde normalt leje.

Under og efter badet tænkte jeg igen klart - eller klarere. Jeg havde endnu en god time til at gøre mig færdig, så jeg spekulerede på, om jeg skulle iføre mig fuldt ornat med krigsmaling, lingeri og aftenrobe eller om jeg skulle give pokker i det og bare nøjes med diskret sminke og en let bom-

uldskjole over et sæt, om end skinnende, så dog dækkende undertøj. Mine overvejelser tog desværre så lang tid, at problemet løste sig selv.

BH og trusser fra Aubade i Paris og min turkis bomuldskjole fra Karen Millen, draperet med et let cashmere sjal - aftenerne kan godt blive kølige på denne årstid.

Undertøjet havde været hamrende dyrt og lå stadig nyt og butiksduftende i skuffen, afventende den helt rigtige lejlighed. Selvom ingen kom til at se det i aften, stivede det min selvtillid af at vide, at jeg, aller inderst, var lige så velklædt som enhver af storbyens forretningskvinder eller trofæhustruer. Kjolen var ikke prangende, men jeg havde givet over trehundrede dollars for den, så den signalerede en slags skødesløs elegance.

Ikke at en kjoles pris betyder noget særligt. Faktisk har jeg skabet fuldt af diverse fund fra genbrugsbutikker og små etniske forretninger eller markeder, hvor jeg ofte kan tilbringe timer med at beundre udbuddet af totalt ukendte designers kreationer. Alligevel følte jeg, at Elke Fisher fortjente det bedste af det bedste, hvorfor valget altså var faldet på min Karen Millen, selvom der sikkert skulle mere end en kjole til at imponere hende.

Og så det vigtigste: Fødderne!

Jeg har måske ikke verdens smukkeste tæer, men de er faktisk ret okay, synes jeg selv. Neglelakken havde jeg fornyet et par dage før - det er en rutine jeg gennemfører hver lørdag - så der skulle bare plettes lidt efter.

Perlemor, heldigvis, hvilket passede perfekt til mine sølvfarvede og højhælede sandaler fra Valentino, som jeg havde købt i genbrug for lige knapt firehundrede dollars - et fund, til langt under en tredjedel af butiksprisen, og de var næsten ikke slidt af den tidligere ejer, bare sidste års mode.

Til sidst proppede jeg min tegnebog, kosmetikpung og iPhone i min Gucci håndtaske, som næsten matchede min kjole, og gik ned på fortovet for at dampe lidt af, inden jeg blev afhentet.

Jeg havde selvfølgelig forventet noget ekstravagant, men alligevel tog det pusten fra mig, da den absolut smukkeste limousine jeg nogensinde har set, rundede hjørnet og satte kurs mod mig. Manhattan vrimler med disse lange biler, som næsten drukner mellem hinanden i deres højrøstede forsøg på at overgå alle andre, men denne var helt anderledes fra de udgaver, der kørte rundt med forretningsfolk, brudepar, nyuddannede studenter og første dates, som skulle imponeres.

Skinnende perlemorshvid med spejlblanke ruder, der ikke tillod det mindste kik ind i kabinen. Et til det hysterisk grænsende blankpoleret kølgeritter, indgraveret med det sammenskrevne RR, over hvilket den berømte *Spirit of Ecstasy* svævede.

Ikke noget moderne Cadillac Escalade eller klassisk Ford Lincoln pladder hér.

Nej, da. Gode gamle Amanda blev skam afhentet i en fucking Rolls Royce!

Bilen standsede ud for mig og en ældre, sort chauffør, uniformeret med kasket og det hele, åbnede fordøren og steg lidt besværet ud på fortovet. Han nikkede kort til mig og sagde: "Ms. Keeler?"

Jeg stirrede bare hypnotiseret på ham, inden jeg igen lod blikket glide hen over den hvide drøm, mens jeg sank et par gange.

"Ms. Amanda Keeler?" spurgte han igen, lidt højere denne gang, og jeg nikkede bekræftende, men ellers stum som en østers.

Han åbnede bagdøren ind til en drøm af rødt læder og dæmpet belysning, inden han sagde: "Mit navn er Charles, Ms. Keeler. Jeg er blevet bedt om at bringe dem til min arbejdsgivers residens, så hvis De vil være så venlig at stige ind...".

Jeg kom ud af mit korte koma, lidt skuffet over ikke at møde damen fra eftermiddagens telefonsamtale. Jeg fattede mig så meget, at jeg blev mit eget naturligt mistænksomme jeg, og spurgte: "Og denne arbejdsgiver, Charles. Hvem er det nu lige det er?"

Han smilede, som om han havde ventet dette spørgsmål.

Det var dog alligevel noget, at de trods alt ikke forventede, at jeg bare steg ombord i en hvilken som helst bil, Rolls Royce eller ej, uden tanke for, at det kunne være en kidnapning eller det, der var værre. Så havde de altså foretaget en smule research, inden de skred til at invitere mig til ansættelsessamtale.

Jeg er ingen berømt, men de fleste der kender mig, opfatter mig som endog særdeles skeptisk. Misforstå mig ikke; jeg er ikke paranoid eller på anden måde diagnosticeret, men blot almindeligt og sundt på vagt.

'Man skal ikke skue given hest i munden', siger et ordsprog; at forstå således, at hvis nogen forærer dig noget, skal du ikke sætte spørgsmålstegn ved hverken gaven eller handlingen.

Jeg har aldrig hørt magen til sludder, hvilket enhver, der har læst Homers *Illiaden* og *Odyseen* vil vide, idet Troja faldt, fordi grækerne smuglede soldater ind i byen i...? Bingo - en hest! Godtnok en statue af en hest, men alligevel... Og skulle min indgroede mistro få folk til at betragte mig som en nutidig Cassandra, er det helt i orden med mig.

Helt ærligt? Hvis min fjende gennem det forudgående årti pludselig trak sig tilbage og efterlod en gave i form af en træhest, stor nok til at rumme hundrede krigere, ville både min første, anden og fjerde indskydelse være at sætte en tændstik til den. Den tredje ville være at lade lortet rådne udenfor byporten.

Den gamle Goldman fortalte mig engang, at han klart fornemmede, at jeg led under noget, han selv kaldte 'sagførerforbandelsen' og at jeg skulle være glad for det, for det var tegn på, at jeg havde valgt det helt rette erhverv.

Hans teori led dog under, at han ikke vidste om erhvervet fremkaldte forbandelsen eller omvendt, men lidt kryptisk anbefalede han mig at slå den fra, bare en gang imellem, fordi den byggede på logik og fornuft, som måske til tider blokerede for oplevelser, der kunne være både spændende og... åndelige eller spirituelle, mener jeg formuleringen lød.

"Navnet er Fisher, Ms. Keeler", svarede Charles, stadig med det lille smil spillende i øjnene. "Ms. Elke Fisher".

Det var godt, men ikke godt nok.

"Og denne residens, Charles. Hvor langt vil du sådan omtrent mene, vi skal køre, for at nå frem til den? Vil der være indlagt spisepauser eller overnatning?"

Nu smilede han også med tænderne, den gode Charles. Han stak hånden ned i sin lomme og fremdrog en hvid iPhone, som han rakte hen mod mig, idet han sagde: "Mon ikke Ms. Fisher bedre selv kan forklare Dem det, Ms. Keeler?"

Jeg tog telefonen fra hans fremstrakte hånd og konstaterede, at der allerede var forbindelse, inden jeg førte den op til øret.

"Hallo?", sagde jeg, og åbenbarede endnu en gang mit sprudlende kommunikationstalant.

"Hallo, Mandy. Det er Elke Fisher. Der kom desværre noget i vejen, så jeg ikke selv kunne være med i vognen", spandt hun. "Jeg håber det er okay, at du må nøjes med Charles i første omgang? Jeg lover dig, at du nok skal få hele mig... senere".

"Joh, det er helt fint", svarede jeg og svælgede et par gange over hendes ordvalg, mens jeg for mit indre øje betragtede en enorm julegavepakke med røde bånd, kort (Til Amanda Keeler fra Elke Fisher) og det hele, blive rullet ind i mit soveværelse og placeret foran sengen.

Mine spændt dirrende fingre lukkede sig om båndet og begyndte at løsne det, mens der inde fra kassen lød en fjern knitren af silke, satin og nylon...

Hurtigt fik jeg styr på mine fantasier og spurgte: "Hvor skal jeg køres hen?"

Hendes latter slog stadig benene væk under mig, selvom jeg havde oplevet den for bare et par timer siden og også forsøgt at analysere, hvad i al-

verden det var, der gjorde den så forbandet ophidsende - hvilket jeg endnu ikke havde kunnet sætte fingeren på.

Lad det være slået fast med syvtommersøm!

Jeg er straight.

Et hundrede procent hetero, målrettet mandejæger, nedlægger af det modsatte køn, ingen-slinger-i-valsens straight.

Men jeg er også kvinde.

Jeg kan godt værdsætte en anden kvindes udseende og... attributter, som vores bryster - og vist også bagdele - kaldes.

Tilbage i tiden, i college, kyssede jeg jævnligt andre piger, uden det betød meget mere end et håndtryk, fordi vi vidste, det hidsede drengene op, at vi gjorde det. I lighed med de fleste kvinder er jeg ikke så decideret køns-specifik, som mænd kan være.

Størstedelen af bøsserne bryder sig egentlig ikke om kvinder, med mindre de taler sammen om mænd, deler sentimentale film eller går på shopping med dem.

Og hovedparten af heteromænd bryder sig ikke om andre mænd i deres fritid, med mindre de dyrker en fælles hobby, ser sport i fjernsynet eller drikker bajere.

Al kontakt begrænser sig til dask på skulderen, håndtryk og - i værste fald - en kort omfavelse, afsluttet med to klap på ryggen.

To klap, hverken mere eller mindre, uanset om de er kammerater, kolleger, far og søn eller brødre.

To klap!

Vi kvinder har langt mere indistinkte kønspræferencer.

Hvis vi ser en smuk kvinde, i hvert fald en stor andel af os, så er vi ikke uvillige til at være intime med hende, blot for at kunne nyde det rent æstetiske i samværet. Og det er bestemt ikke noget med at vi, som sex-

hungrende uhyrer, gnasker løs i venindernes kønsdele eller tværer store, aflange genstande – eller sågar et par hænder, har jeg set – op i hinandens nedre regioner, som det fremstilles i de fleste pornofilm – produceret af og for mænd.

Jeg nyder - i disse sjældne tilfælde - at give mig hen til fornemmelsen af et yppigt spændt bryst mellem blide hænder, et smukt flødehvidt inderlår, der sitrer under fingrenes og neglenes dans hen over huden eller et par fyldige, røde læber og en blød og ivrig tunge, der overgiver sig til sensuelle lege.

Erotisk, æstetisk, rent og elegant frem for tju-bang-bolle-færdig, under en eller anden velcrobehåret pikfascist.

Ja, undskyld, d'herrer, men jeg er en smule oppe at køre lige nu.

Og endnu et undskyld, for jeg kommer nok til at omformulere min måske lidt bombastiske udmelding om min seksualitet: Jeg betragter, overordnet set, mig selv som heteroseksuel og vil helt bestemt gerne dyrke sex med en mand.

Et par af mine hidtidige elskere – og der er faktisk ikke så mange igen, i betragtning af, at jeg altid har været single - evnede endda at tænde mig med deres hænder og læber, men desværre har langt de fleste bare kværnet staven i bund, uanset hvilken åbning man bød dem.

Og netop den slags oplevelser kan føre til, at man drager på udflugt i sin egen afdeling af folden.

Jeg vil ikke sige, at Elke Fishers stemme satte mig i den form for picnic-stemning, men hvis resten af hende var lige så sensuelt, som hendes stemme lovede, ville jeg bestemt kunne lade mig friste til en lille ekskursion, hvis muligheden bød sig.

Men hvordan skulle jeg tolke hendes *Jeg lover dig, at du nok skal få hele mig... senere?* Spillede hun et spil? Legede hun med mig? Kendte hun til mine små, uskyldige vaner fra college? Eller de nuværende, knapt så uskyldige, men desto hemmeligere ditto?

Eller var det bare hendes manglende kendskab til sproget - hun var jo skandinav, havde jeg besluttet.

Hvad fanden mente kællingen?

Jeg kunne spekulere mig grøn og blå, uden at nå frem til et svar, og samtidig vidste jeg, at uanset hvordan min 'ansættelsessamtale' forløb, ville jeg ikke kunne få den pokkers sætning ud af hovedet, når jeg i fremtiden tænkte tilbage på denne dag.

Ikke desto mindre måtte jeg lægge den slags spekulationer til side og koncentrere mig om virkeligheden; hun eller hendes klient ville dog - muligvis - blive min arbejdsgiver, og som et af de vigtigste bud i min familiekrønike lyder, skal man holde sig fra to ting i livet: Klatgæld og firmafisse.

For mit vedkommende havde det hidtil været klatgæld og firmastang, jeg behændigt havde undvejet, men det er to sider af samme sag, afhængigt af arbejdsgiverens køn og seksuelle vaner.

Og alligevel ville jeg ikke helt slippe fornemmelsen af, at Elke lagde an på mig, spillede op til mig eller simpelthen lod skinne igennem, at hun havde planer om at forføre mig. Jeg har altid haft en god radar for den slags, og spekulerede på, om den havde taget fejl denne gang; affyret en falsk alarm, så at sige.

I hvert fald havde radaren reddet mig så ofte, at jeg ikke kunne ignorere min fornemmelse, så jeg afventede hendes svar, inden jeg besluttede, om det var passende at stige ind i den hvide skønhed, der holdt og fristede ud for fortovet.

"Jeg er desværre fanget i firmaet lidt endnu", svarede Elke, "men Charles kan køre dig til en hvilken som helst restaurant du ønsker, hvis du helst vil mødes på neutral grund. Du skal bare sige, at der er reserveret et bord til mig, så får du anvist en plads. Uden problemer".

Det fandt jeg noget usandsynligt.

'En hvilken som helst restaurant' indeholdt også nogle franske snobberier, hvor bare et glas vin ville gøre et mærkbart indhug i min disponible må-

nedlige indkomst - min seneste lønudbetaling ikke indbefattet, naturligvis.

New York vrimlede med kendisser og velhavere, som pænt måtte ringe til disse steder og bestille bord og derpå vente et par uger, med mindre de tilhørte den absolutte elite i byen. Og selv da var det kun de færreste, der turde dukke op, uden først at ringe og melde deres ankomst et par timer forinden.

Af de fastboende, vil jeg tro at listen begrænser sig til Woody Allen, Yoko Ono og personer i deres absolutte inderkreds samt, endda kun måske, borgmesteren, Michael Bloomberg - og så naturligvis min afdøde chef, Sam Goldman, men han var netop blevet strøget fra listen.

Og Elke var bestemt ikke af disse personers kaliber, så vidt jeg vidste. I hvert fald havde jeg aldrig før hørt om hende, og jeg følger - som du ved - ret godt med i sladderspalterne.

Jeg følte mig fristet til at afprøve hendes påstand, men besluttede at køre den lidt længere: "Og hvad så, hvis jeg foretrækker at tilkalde en taxa og selv bringe mig derhen? Vil det også være i orden?"

"Jamen selvfølgelig da, Mandy", svarede Elke. "Og jeg vil endda med stor glæde refundere enhver omkostning, som et sådant forehavende måtte generere".

Jeg kunne næsten høre hende smile i røret, som om hun ville være blevet skuffet, hvis jeg bare var hoppet ind i limousinen og havde ladet mig fragte, hvorhen, det passede dem. "Vi kan også holde op med alt det pjat og komme videre i teksten", fortsatte hun nøgternt. "Du kan gå tilbage til din lejlighed og vente, og så kommer jeg med kinamad... eller en pizza, hvis du foretrækker det?".

Jeg besluttede at følge Sam Goldmans råd; at man nogle gange måtte sætte sin mistroiskhed på standby, hvis man ville opleve spændende eller... spirituelle forandringer og sluttede samtalen: "Nej, selvfølgelig. Undskyld. Jeg stiger ind i bilen og lader den gode Charles bringe mig til din residens, hvor jeg spændt vil afvente din ankomst".

"Jamen herligt", svarede hun. "Vi ses dér, om en lille times tid".

Forbindelsen blev afbrudt.

"Okay", sagde jeg og nikkede til Charles, idet jeg afleverede telefonen.

"Før mig til skafottet".

Han smilede bredt og holdt galant døren for mig - igen.

Jeg satte mig ind og lod det kølige læder kærtegne min bagdel og ryg, mens jeg tænkte: 'Hvad fanden nu, Mandy?'

Charles satte sig bag rattet, lukkede døren og vendte sig mod mig.

"Der er champagne og glas i køleskabet foran Dem, Ms. Keeler".

Så kørte vi.

Første kapitel

Bryllupsgæster

Norton Estate, Long Island, fredag den 27. november 1981

Det blev et uforglemmeligt bryllup, selv om det kun var forbeholdt en snæver kreds. Martin og Michelle Eubanks havde takket pænt nej til at fejre Thanksgiving på Norton Estate. Begges forældre levede og boede stadig i Rogersville, så de havde tilbragt torsdagen dér, hvor Michelles familie, som traditionen bød, havde samlet alle til football, kalkunsteg og hygge.

Fredag middag havde de overladt teenagerne, Jane og Mick, til Michelles forældre, inden Peter Eubanks kørte dem de halvtreds kilometer til Tri-Cities Regional, som var den eneste lufthavn i området, der kunne klare Jacksons imponerende firmajet, en luksuøst ombygget Boeing 737. Begge børnene havde selvfølgelig lavet et forfærdeligt hus, da de allerede under Thanksgivingmiddagen hørte, at deres mor og far skulle flyve i et enormt privatfly. Der blev dog ro i lejren, da Martin afslørede for dem, at han og deres onkel Sam havde aftalt, at de alle ville blive transporteret hjem til Los Angeles i flyet, når de forlod Rogersville søndag.

Allerede klokken tre om eftermiddagen, lokal tid, havde de tilbagelagt de mere end tusind kilometer, selvom tidszoneforskellen bød dem at stille urene en time frem, og landede i MacArthur Airport på Long Island. Skønt de ejede hver sin veldrevne praksis, han som læge og hun som dyrlæge, og i øvrigt levede et behageligt liv blandt velhaverne i Beverly Hills, var de alligevel slået af den rigdom, med hvilken deres barndomsven pludselig omgav sig.

"Hvordan i alverden er Sam havnet i dét selskab?", spurgte Michelle igen og igen, hver gang nye detaljer føjedes til dagens oplevelser, herunder at der, ud over flyets pilot og andenpilot, også var to stewardesser ombord,

som tilbød dem valget mellem en let frokost eller måske ægte Beluga kaviar og fransk champagne, serverede kaffe eller te og endda foreslog dem, at de kunne tage en lur i soveafdelingen, hvor der var både dobbeltseng og badeværelse.

Martin rystede blot på hovedet som svar på alle Michelles spørgsmål. Han havde ikke den fjerneste anelse om, hvordan Sam var havnet i den forfærdelige klemme, løj han. Hun tav dog forlegent, da han til sidst storsmilende nævnte muligheden for, at de måske skulle benytte lejligheden til at opdatere deres medlemskab af den famøse *Mile High Club*, endda under betingelser, som kun kom ganske få mennesker til del.

Flyet taxiede over til et privat område, hvor en ung mand i pilotuniform modtog dem og deres to kufferter neden for trappen fra flyet. Temperaturen var en del lavere end de behagelige nitten grader, de havde forladt i Rogersville og begge skuttede sig, da de satte fødderne på Long Island, vænnet som de også var til det milde vejr i Californien.

"Mit navn er Steven og jeg har fornøjelsen af at bringe Dem det sidste stykke på rejsen, som forventes at slutte om cirka en halv time. Vejret er klart og der er stadig dagslys nok til, at De får en fantastisk udsigt ud over sundet og jorderne omkring Norton Estate, når vi nærmer os målet. Bare følg mig", sagde han og førte dem de få skridt hen til en ventende helikopter.

Han fik deres kufferter ombord og hjalp galant en lamslået Michelle ind på et af de bageste sæder i den hvide læderpolstrede kabine og spændte hende fast, inden han lod Martin selv kravle op. Han satte sig bag styretøjet og mens motoren tog omdrejninger, råbte han bagud: "Selvom denne fyr er lydisoleret til fint brug, larmer det alligevel en del. Hvis I vil tale sammen uden at råbe, skal I benytte det headset, der hænger over jeres pladser. På kanal et kan I tale med mig og på kanal tre kan I tale privat".

"Hvad med kanal to?", spurgte Martin, for ligesom at sige noget.

"Reggae, marn", sagde Steven med påtaget bred Jamaica accent, inden han smilende vendte sig om og fik helikopteren i luften.

Præcis klokken halv fire satte Steven dem ned på Norton Estates helipad, hvor Sam Goldman selv holdt og ventede i golfvognen. Eric var taget med for at agere chauffør, hvilket Sam syntes var en glimrende ide, da drengen allerede kedede sig herude og trængte til lidt adspredelse.

Der blev udvekslet kindkys og skulderklap, da Eubanks parret endelig kunne stige ned fra helikopteren, mens Steven og Eric fik moslet deres bagage ud og anbragt på vognen.

"Overnatter du, Steven? Vil du have et lift?", spurgte Sam den unge pilot, som rystede på hovedet og svarede, at han ville sætte helikopteren i JFK og tage hjem til sig selv.

"Jeg har en aftale med Charles i morgen tidlig, Sir", sagde han. "Vi skal jo gerne have Mr. og Mrs. Wilson og Ms. Myrna herud til den store begivenhed".

"Selvfølgelig", nikkede Sam. "Flyv trygt, min dreng".

Steven gjorde honnør, smilede og satte sig ind i maskinen, mens Eric rutineret fik fart på golfvognen og kørte dem den korte tur op til godsets hoveddør.

Helikopteren var allerede i luften bag dem, da Herb førte dem op til den imponerende hall, hvor både Deborah og Emma ventede, begge spændt på at møde Sams ungdomsvenner, mens Lori og Della stod diskret i baggrunden med hænderne foldet foran sig, klar til at vise parret til rette.

Herb var som altid i kjole og hvidt, men pigerne var skiftet fra deres dagligdags buksedragter til fuldt ornat à la fransk stuepige. Stramme sorte knælange nederdele med slids bagpå, hvidt forklæde med blonder, sorte strømper og lave pumps. Et koket hvidt kappe i håret fuldendte påklædningen, som de, fnisende som små piger, havde udvalgt sammen med Emma, der selvfølgelig både var ophavsmand til og primus motor på projektet.

"Det skal ikke være frækt", havde Emma påpeget, da hun overtalte dem til det. "Det skal være romantisk og gammeldags. Et rigtigt romantisk bryllup hos adelen på landet; det er den forestilling, vi skal have kørt ud over scenekanten".

Begge kvinderne var sidst i fyrrerne, men ganske velholdte, og selvom det bare skulle være romantisk, så de fantastisk sexede ud - hvis man havde den slags tanker. Kokkepigen Mary havde dog holdt sig for god til 'sådan noget pjat', og insisterede på at beholde sin lange, lyseblå kjole og sit store hvide forklæde.

Sam præsenterede selskabet for hinanden: "Ja, dette er så min forlovede, Deborah, og hendes... vore begges meget gode veninde, Emma Grace".

Han vendte sig mod 'sine' kvinder og sagde: "Og dette er mine allerbedste venner i hele verden, Michelle og Martin Eubanks, frisk fra Californien via Rogersville, Tennessee".

Både Emma og Deborah var iført ridetøj, nyvasket og stadig velduftende. De gav begge de nyankomne et stort knus og Deborah bød dem velkommen til Norton Estate, hvor hun håbede, at de alle måtte få nogle hyggelige dage sammen.

"Skynd jer nu at blive indkvarteret", fortsatte hun. "Emma og jeg skal en tur ned til staldene og vi har faktisk ventet, for at høre om du vil med, Michelle? Sam fortæller mig, at du er dyrlæge, så måske du ville hygge dig i selskab med nogle af vore pragtfulde skabninger, inden vi kaster os over Marys lækkerier fra køkkenet?"

Michelle fik et jaget udtryk i ansigtet og så spørgende på Martin. Det fremgik tydeligt, at der ikke var noget, hun hellere ville, end se, hvilke heste et sådant sted kunne byde på. Hendes praksis havde adskillige ansatte til at tage sig af velhavernes hunde, katte, marsvin og eksotiske fjerkræ, men hendes egen tid gik mest med at besøge de store ranchs, som lå i udkanten af Los Angeles, hvor hun havde opnået et velfortjent ry som en særdeles kompetent dyrlæge og 'hestehvisker'.

"Åh ja", svarede hun endelig. "Men jeg er bange for, at jeg ikke har pakket tøj til den slags". Hun så ud, som om hun var ved at græde.

"Den klarer vi", svarede Emma og tog hende under armen. "Jeg er sikker på, at vi kan få Della eller Lori med i kælderen og finde både tøj og støvler til dig". Hun nikkede mod pigerne, og Lori trådte straks frem og førte de to kvinder med sig ud i køkkenet og videre ned til tjenestefløjten.

"Får du os indlogeret, skat?", nåede Michelle at spørge sin målløse ægtefælle, inden hun forsvandt om hjørnet.

"Der er nu ikke noget som fælles interesser", smilede Deborah til Martin. "Jeg vil trygt overlade dig til Della, som allerede har sørget for jeres værelse. Det ligger overfor Sams og mit, så I drenge kan besøge hinanden, lige så meget I vil".

Hun bukkede kort og hastede efter de andre, hvorpå Martin og Sam var overladt til deres eget selskab.

"Ja ja", sagde Martin endelig. "Jeg havde ikke regnet med, at det blev så akavet at lade vore kvinder møde hinanden, men vi må jo prøve at få det bedste ud af det".

Sam stirrede på ham og så brød de begge ud i en skraldlatter. De hankede op i de to kufferter og fritog Della fra yderligere pligter, inden de satte kursen mod værelserne.

"Fantastiske heste, Deborah", ivrede Michelle, som ellers havde set lidt af hvert hos sine klienter. "Hvordan kom I i gang med fuldblodsopdræt? Har I altid haft det her på godset?"

De havde været en tur gennem staldene og stod nu lænet mod et hegn ved en af de mange folde.

Mørket havde lagt sig over skoven og markerne, men blev jaget bort fra træningsbanerne af nogle kraftige projektører, ophængt i gittermaster,

som var spredt ud over området. Så kraftige var de, at det virkede som højlys dag.

"Årh, det er en lang historie", svarede Deborah. "Faktisk var jeg bare glad for at have en krikke at ride på, da jeg var barn. Skovene her omkring er fantastiske at ride i, men de heste, du lige har set, kommer ikke i nærheden af en tur på stierne herude, selvom vi da holder området fri for rødder, nedhængende grene og andre forhindringer. Et ødelagt ben kan nemt koste os fire-fem millioner dollars, så vi passer godt på trofæhestene".

Hun klappede den store hingst, som nysgerrigt var kommet hen til dem, kærligt på halsen, mens Michelle beundrede dyret.

"Egentlig var det min far, der fik gang i de finere heste", forklarede Deborah. "Indtil da havde vi bare en blanding af arbejdsheste til skovbruget og en flok ponyer til søndagsture i området. Så solgte far noget jord til en eller anden hestetosse i Colorado, som havde klaret udbetalingen, men stadig manglede en del, for at nå op på den aftalte handelspris. Efter nogle telefonsamtaler frem og tilbage, holdt der en dag en lastbil med seks næsten guddommelige skabninger i herude".

Deborah smilede ved mindet, som var endnu et i samlingen af hendes ganske få erindringer fra barndommen - især fordi Jackson havde fortalt historien så ofte, han kunne komme afsted med det.

"I hvert fald blev Henry, vores gamle cowboy, helt vild, da han så papirerne og fik dyrene ud i folden, inden han tog et par omgange med dem. De viste sig at være helt fantastiske springheste - hans store lidenskab, som han egentlig havde pensioneret sig fra - så han overtalte far til at lave et avlsprogram, droppede pensioneringen og designede de baner, som i dag er spredt ud over hele området hernede".

"Er han her endnu, Henry?", spurgte Michelle. "Kan vi tale med ham".

"Desværre, nej", svarede Deborah. "Han døde for nogle år siden, men det arbejde han fik lagt i det, har medført, at vi aldrig siden har haft problemer med at rekruttere de rigtige folk, selvom det ikke er noget, vi gør

særligt meget i. Det er mere hobby end forretning", smilede hun beskedent. "Eller lidenskab, mener jeg selvfølgelig", tilføjede hun hurtigt, da sætningen, også i hendes egne ører, lød forkert. Hun frygtede, at Michelle ville fejlfortolke udtalelsen og måske bare betragte hende som endnu en snobbet og forkælet rigmandsdatter.

Michelle smilede blot tilbage.

Hun var vildt imponeret over den kvalitet af heste, som man på godset havde gående i baghaven, 'bare' for sjov, men var heller ikke et sekund i tvivl om, at Deborah nærede stor kærlighed til dyrene; passion.

Følelser som Michelle selv arbejdede hårdt for at undertrykke, i lyset af alle de smukke heste, som hun havde været med til at sende ud på den sidste rejse, med en injektion af dræbende gift eller et skud i panden; mange gange på grund af noget så banalt, som et brækket eller bare beskadiget ben, som ødelagde hestens muligheder for at klare sig i konkurrencer på eliteplan.

"Hvis du kunne tænke dig det", fortsatte Michelle samtalen, "så kender jeg folk, som garanteret er stærkt interesseret i at handle med dig. Både hobbyfolk med pengepungen i orden og også nogle temmelig seriøse opdrættere. Hvor mange føl producerer I om året?"

Deborah fik et interesseret udtryk i ansigtet. Hun havde brugt al sin tid på faderens skide firma i to måneder nu og forsømt sine heste. Når der faldt ro over tingene og selskaberne fandt deres leje – med Sam og Michael som ansvarlige ledere – ville hun måske få tid til at genoptage hesteopdrættet og springtræningen for alvor. Hun så pludselig Michelle som en mulig brik i det spil og øjnede en fremtidig karriere for sig selv og Emma - og en udbygning af sit forhold til Eubanks parret.

"Vi har treogfyrre hopper og nogle få hingste, som vi bruger i avlsprogrammet", svarede hun. "Hingstenes sæd handler og bytter vi med, så vi får nyt blod ind i systemet og med lidt held producerer vi omkring et par og tyve brugbare føl hvert år. Af disse beholder og træner vi en halv snes stykker - lidt færre i øjeblikket, på grund af tidsnød".

Michelle fløjtede.

Tyve føl til i hvert fald en million dollars hver - og det dobbelte, når de blev tilredet og trænet. Mindst!

Deborah, som sagtens kunne følge Michelles tankegang, pustede yderligere til ilden: "Kunne du være interesseret i at blive vores faste dyrlæge, Michelle? Du ved, tilsyn med hopperne når de foler, tilkald ved pludselig opstået sygdom, udstedelse af helbredsattester, mærkning, stamtavler og alt det dér?"

Deborah talte sig varm: "Vores gamle dyrlæge holder kun liv i forretningen på grund af os og han har længe talt om at trække sig tilbage, men jeg har ikke været rigtig tilfreds med de afløsere, han hidtil har præsenteret os for. Du stråler jo næsten, når du går rundt mellem dyrene, så jeg ved, at du vil være den helt rigtige.

Michelle trak lidt på det.

Så fristende det end kunne være og hvor godt de end planlagde det, ville hun være langt væk, hvis der skete noget akut med en af hestene. Samtidig kunne det være vanskeligt at udskrive fakturaer til Sams hustru. Deborah var nok ikke i tvivl om, at der ville komme penge ind i billedet, men det syntes ikke at bekymre hende.

"Vi kan hente dig med flyet, så er du herovre i løbet af nul komma fem", fristede Deborah. "Og Martin kan endda tage med en gang imellem - og besøge Sam".

Michelle var stadig i tvivl.

Det ville blive besværlig - og dyrt. Hun ville ikke være skyld i, at Deborah tabte penge på sine heste, og så billigt var det altså heller ikke at flyve de næsten fem timer fra LA til New York, eget fly eller ej - faktisk tværtimod.

Deborah, som var faldet pladask for Sams ungdomsveninde - på det platoniske plan, naturligvis - satte trumf på: "Du kan ansætte en assistent, til at klare dagligdags ting herovre. Jeg vil bare gerne have, at det er dig, der står for papirerne. Måske kan vi endda lave en afdeling i Californien? Vort

firma ejer en stor ranch, et sted mellem Los Angeles og Fresno. Den er udlejet lige nu, men der er masser af plads til heste derovre. Måske kan vi endda blive kompagnoner, hvis vi finder den rigtige forretningsmodel".

Det var et helt fantastisk tilfælde, at deres nye selskab rent faktisk ejede en ranch lige nord for, hvor Eubanks parret boede - og selvfølgelig løgn.

Til gengæld havde Jacksons selskaber så kolossale arealer rundt omkring, at det måtte være muligt at finde en ranch i området, som de kunne handle eller bytte sig til og indrette den til formålet.

Ellers måtte hendes to troldmænd, Sam og Michael, finde et passende stykke land i nærheden af Michelle og Martin, købe det og bygge en fucking ranch.

"Du kommer omkring derovre og ser, hvad der er på markedet af heste og hvad behovet er. Du bliver både læge og forretningspartner", skubbede hun på.

"Jeg ved ikke, Deborah", svarede Michelle tøvende. "Det er en spændende tanke og jeg kunne enormt godt tænke mig at arbejde sammen med dig, men jeg er nødt til først at tale med Martin - og vores revisor".

"Klart", sagde Deborah, mens hun undertrykte sin skuffelse.

Hun glemte ind imellem forskellen på en millionær og en milliardær: Millionæren er som regel nødt til at overveje.

Mange års umådelig velstand havde vænnet hende til at træffe hurtige beslutninger. Størstedelen viste sig at være rigtige, og hvis de var forkerte? Hvor galt kunne det gå?

Hun vidste godt, at Michelle havde ret, men hun så allerede for sig, at hun og Emma kunne rejse til Californien i ny og næ og tilbringe et par dage sammen med Michelle. Powershopping på Rodeo Drive, middage på de fancy steder i Hollywood. Hun og Sam kunne måske endda følges med Martin og Michelle til filmpremierer - bringe familien ud af faderens selvvalgte skyggetilværelse, så at sige.

De havde ikke nogen fælles venner, ud over Emma.

Der var selvfølgelig Doris og Michael Wilson, men de var også involveret i firmaet, så Deborah var indstillet på, at hun ville tage Eubanks-parret til sig og dermed have skabt deres første fælles venskab, der ikke var grundlagt på hverken faderens forretning eller sex. Måske de endda kunne spille canasta eller bridge nogle gange årligt?

Det føltes så rigtigt.

Så normalt.

Emma var taget med en af stald drengene ud for at hjælpe med at køre halm ind og ville ikke komme tilbage det første stykke tid, så de kunne snakke lidt endnu, hende og Michelle, mens de alligevel bare stod og hvilede armene mod overliggeren på folden, hvor den store hingst nu gik rundt og plukkede lidt totter græs op fra jorden.

En stor mand i overall var ved at mosle en lille traktor op på en trailer, der holdt inde mellem hegnene. *Len's Have-, Park- og Poolservice*, stod der på den. Deborah havde godt bemærket den kraftige havemand, når han rensede poolen eller passede tennisbanen. Hun havde også truffet ham et par gange inde i huset, men havde aldrig talt med manden. Han havde repareret ventilations- og varmeanlægget for nyligt og var åbenbart en altmuligmand, som Herb eller hendes far havde tilknyttet godset.

Han fik lukket traileren og så over mod kvinderne. Så vinkede han kort, da han satte sig ind i bilen og kørte.

De vinkede begge tilbage, inden de fortsatte samtalen.

Deborah spurgte til Michelles børn og fik en længere udredning om, hvor utaknemmeligt det var at opdrage et par forkælede teenagere, som fik alt hvad de pegede på og alligevel aldrig var tilfredse.

"Undskyld, Deborah", brød Michelle af og så forlegen ud. "Jeg har helt glemt at spørge til, hvordan det går med din far. Er han rask nok til at komme med til brylluppet?"

Martin havde fortalt hende passende uddrag fra sin samtale med Sam og havde også nævnt Jacksons sygdom som årsag til, at det hastede med at blive gift.

Deborah rynkede panden og svarede bekymret: "Det går fint, for det meste. Altså... der er ingen tvivl om, at det er et spørgsmål om ganske kort tid, desværre. Dage eller uger, måske et par måneder, siger lægen, men han har da været nødt til at ændre prognoserne nogle gange, efterhånden.

Far har gode og dårlige dage, men vi har skånet ham den sidste uges tid, for at han måske kan klare at sidde i en kørestol til brylluppet i morgen. I hvert fald til selve vielsen, som vi gerne vil have nede i hall'en. Ellers er vi nødt til at være i hans stue og den er ved Gud ikke særligt hyggelig, med alle de apparater og maskiner, der står og bipper derinde.

"Hvordan fejrede i Thanksgiving - i går?", spurgte Michelle.

"Åh, det var simpelthen så hyggeligt", svarede Deborah. "Sam, Eric og deres gamle hushjælp, Olivia, var selvfølgelig med. Og jeg overtalte Emma til at blive her. Hun plejer ellers at være sammen med sin mor, men hun er i Europa på en forelæsningssturne og hendes professorfar havde glemt alt om Thanksgiving, da hun ringede til ham i tirsdags. I hvert fald blev hun her hos os - og vi fik endda også personalet til at spise med, så det var virkelig en rigtig rar dag. Vi er jo ikke nogen stor familie, men vi sad da ni til bords. Og Sam nød æren af at skære kalkunen for, tror jeg".

Hun sukede dybt.

Det havde været en pragtfuld aften. Hun tog sig i at sidde ved bordet og bare smile, mens hun nød den normalitet, der udfoldede sig omkring hende. Gid hendes far havde været en lille smule friskere, så han kunne have deltaget, bare en halv times tid. Det kunne hun godt unde den gamle slyngel. De turde dog ikke risikere, at han var for svag til brylluppet, som jo dybest set var hans fortjeneste, hvorfor hans deltagelse var ret essentiel - om ikke for andet, så for at slå en perfekt sløjfe på hele arrangementet.

Efter middagen havde hun og Sam taget turen op til sygestuen, men Jackson sov, oplyste sygeplejersken, så de ville ikke forstyrre.

"Sidste år var vi bare far og mig, så da tog jeg tilbage til Manhattan efter et par timer. Jeg boede jo ikke herude... dengang. Jeg kom her flere gange om ugen for at træne med hestene, og besøgte selvfølgelig også min far, men han sov... for det meste", sluttede hun med et bedrøvet smil.

Hun mindedes, som i alle de foregående år, den værste Thanksgiving nogensinde. Den otteogtyvende november 1968, i Montreux, Schweiz, Chateau d'Orsay. Hvor man egentlig ikke fejrede Thanksgiving, men på ironisk vis alligevel markerede dagen. I hvert fald for Deborah og Sophie.

Der gik en kold iling gennem hendes krop og hun skuttede sig.

Hun smurte et smil på og spurgte Michelle: "Hvad med jer? Hvordan gik jeres Thanksgiving nede i Rogersville?"

"Åh, det gider du da ikke høre om, Deborah. Småskænderier ved bordet, utilfredse børn, der hellere ville være sammen med deres venner derhjemme, mandehørm under footballkampene. Men både mine og Martins forældre hyggede sig da", svarede Michelle og brød ud i et smil. "Du ved: Rigtig familiesammenkomst. Det er ikke værd at tale om".

Deborah ville elske at høre om en helt almindelig Thanksgiving og bad Michelle fortælle alligevel.

Hun var ikke i tvivl om, at der havde været lykkelige eller hyggelige sammenkomster, dengang hendes mor levede, men hun kunne ikke huske det. Martin og Michelles familiers Thanksgiving kunne derfor udgøre en slags erstatning for de erindringer, som hun havde mistet.

'Thanksgiving by Proxy', tænkte hun ironisk.

Mens Michelle fortalte og Deborah lod ordene trænge gennem ørerne og ind i hjernen, så hun kunne nikke og smile på de rigtige tidspunkter, gled hendes tanker tilbage til måneden før den skæbnesvangre Thanksgiving i 1968, Europa udgaven.

Andet kapitel

Optakt til Thanksgiving - Swiss Made

Ecole d'Orsay, fredag den 18. oktober 1968, aften og nat

Deborahs anden tur i kælderen havde ikke været så slem som den første, omend den tog noget hårdere på hende. Selvom hun var blevet håndteret ret voldsomt, fandt hun trøst i, at Sophie ikke var med denne gang. Til gengæld havde Deborah spillet hovedrollen i en grotesk og barbarisk lektion, som Madame havde udtænkt for at kurere hendes 'perverterede homoseksualitet', som kællingen sagde.

Og det var bare begyndelsen.

Sophie virkede stadig skrøbelig som et stykke Meissen porcelæn, men der var kommet en skal omkring hende. En hårdhed, som selv Deborah havde svært ved at trænge igennem.

De var selvfølgelig helt færdige med deres aftensjov i hinandens senge, selvom Deborah ind i mellem havde lyst til at give pokker i at blive afsløret - igen. Hvad kunne der ske?

Men Sophie ville ikke mere. Turde ikke.

Til gengæld græd hun sig heller ikke længere i søvn. Alligevel lå de hver aften og ventede med ørerne på stilke, for at høre om Madame eller Pierre skulle dukke op og atter kræve deres nærvær i kælderen.

Der gik fire pinefulde uger, før det skete.

Pludselig stod Pierre henne i døren og pegede på Deborah.

"Kun dig", hviskede han, mens Sophie holdt vejret og lod som om hun sov. "Smid dine trusser, men behold resten på".

Deborah slog forsigtigt tæppet til side og rejste sig fra sengen. Gulvet var koldt, selv gennem de tykke, hvide sokker, som hun var begyndt at sove i, for at holde bare lidt på varmen.

Hurtigt trak hun sine trusser af og lagde dem på sengen.

Hun kendte vejen og gik foran Pierre ned til døren under trappen. Den stod allerede åben, så hun dukkede nakken, da hun gik ind og fortsatte ned ad den grove stentrappe, mens Pierre smækkede døren bag dem.

Hendes hjerte hamrede i brystet og hun var på én gang spændt og rædselsslagen. Bare tanken om at Pierres enorme stang måske skulle op i hende, gjorde hende våd mellem benene.

Hendes egen reaktion chokerede hende.

Hvordan kunne hun overhovedet blive seksuelt opstemt under disse omstændigheder? Tænk på, hvad uhyret havde gjort ved Sophie.

Hun kæmpede imod dæmonen inden i, men mødte hård modstand.

Det havde været både smertefuldt og ydmygende, sidste gang hun var i kælderen. Pисken, der hamrede mod hendes balder, nøglen, som Madame prikkede op i hendes ende og endelig ydmygelsen, da Sophie måtte stikke en finger op, for at vende nøglen og trække den ud af hende, så de kunne låse hende fri af kæderne.

Men det værste havde været at stå, bundet og hjælpeløs, og betragte det perverse forstanderpars mishandling og voldtægt af Sophie, bare få meter foran sig.

Denne gang er Sophie ikke med, sagde dæmonen. Hun ligger og sover trygt i sin seng.

Deborah vidste, at det var løgn.

Tøsen var garanteret skræmt fra vid og sans, både ved tanken om, hvad der foregik i kælderen og med den lurende frygt for, at de ville komme tilbage efter hende, når de var færdige med Mæren.

De slog dig ikke ihjel, hviskede dæmonen. Du fik ikke engang et lillebitte mærke, som ikke var væk, allerede en uge efter oplevelsen. Ikke en skramme på din fine, hvide hud.

Det gjorde ondt, indvendte Deborah.

Ja, svarede dæmonen. Dejligt ondt, ikke? En fødsel gør også ondt, siger man. Noget af det mest smertefulde, en kvinde kan opleve, men derfor får folk alligevel børn. Og hvad er smerte, ud over et kort øjeblik ubehag? Smerte kan være vejen til fantastisk nydelse. Det kan endda være en genvej til steder, du end ikke aner eksistensen af.

Jamen... Madame er gammel og ulækker. Jeg skal garanteret slikke hende mellem benene - ligesom Sophie gjorde.

Sludder og vrøvl, lo dæmonen. Hun er en moden kvinde, som går højt op i sin personlige hygiejne. Det gør schweizere, se bare Beate og Monica. Dem havde du da ingen problemer med at slikke. Og tænk, at Madame måske lader dig blive gennemkneppet af Pierres varme, stive kæp, selvom han er hendes mand? Så kan du vel nok klare at gnave lidt i måtten på en moden kvinde, ikke?

Mærens hjerte hamrede i halsen på hende, da hun nærmede sig fangekælderen under hovedbygningen. Den massive dør stod åben og lugten af faklerne, der oplyste rummet, stod i hendes næse og sendte hende tilbage til den første nat dernede.

Utroligt, så tydeligt en lugt kan genkalde erindringer, tænkte hun, da hun trådte ind i torturkammeret.

Madame var på plads.

Atter iklædt sit sorte læderkorset, der bestemt ikke støttede hendes kolossale patter. De hang i fri dressur ned over forsiden, med de stive mørkebrune vorter pegende næsten direkte mod gulvet. Hofteholder, sorte strømper og snørestøvlerne med de korte skafter var alt andet, hun havde på. I hånden holdt hun en pisk. Ikke den fra sidste gang, med strimlerne. Denne var lang og tynd og så ud til at kunne svirpe ret alvorligt.

Ikke så godt, tænkte Mæren. Det kommer til at gøre nas.

Så så, hviskede dæmonen. Husk at smerten er kortvarig, men sætter dig fri!

Mæren noterede sig, at der lå en tynd madras på gulvet foran Madame.

Udmærket, tænkte hun. Så bliver det ikke så koldt at sidde på knæ.

Sådan skal det lyde, min pige, hviskede dæmonen. Tænkt positivt.

"Kom herhen, Mær!", befalede Madame.

Mæren stillede sig på madrassen med front mod den ældre kvinde, mens Pierre smækkede den kraftige dør til friheden.

"Tættere!", bjæffede Madame og Mæren stillede sig så tæt, at hendes brystvorter, som var stivnet af kulden og... forventningen?, næsten berørte oversiden af Madames blege patter gennem natkjolens stof.

Mærens hjerte dunkede stadig helt oppe i halsen på hende og selvom det var svært, når de stod ansigt til ansigt, kæmpede hun for ikke at vise Madame, at hun var stakåndet... ophidset?

Hun hørte støj bag sig og drejede instinktivt hovedet i retning af lyden, men fik i det samme et rap fra Madames pisk hen over venstre hofte og balde. Det gjorde ondt ad helvede til. Den bed hårdt, selv gennem bomuldsnatkjolen, så hun vendte straks sit blik mod Madame igen.

Hun nåede dog at se tre mænd, måske flere, alle nøgne og med masker for ansigtet, på vej hen mod sig.

"Tag hende", kommanderede Madame skarpt, og i det samme blev Mæren grebet af stærke hænder. Hendes arme blev vredet om på ryggen og hun blev tvunget ned på madrassen.

Siddende på knæ betragtede hun Madame, som tårnede sig op over hende. Hun ville gerne se på Madames ansigt, men hendes blik blev draget mod de store, tunge bryster, der virkede helt ude af proportion med deres indehaver.

"Se på mig, Mær!", befalede Madame. "Du skal nok få lov at forlyste dig med mine patter, men det må vente til senere. Har du forstået?"

Hun tjattede Mæren over ryggen med pisken, da hun sagde det sidste.

Mæren nikkede og tvang sig til at se Madame i øjnene.

"Hvad hedder det, Mær!?", gjaldede Madames stemme, så det gibbede i Mærens krop, mens pisken endnu en gang svirpede mod hendes ryg.

"Undskyld, Madame", stønnede hun, "Javel, Madame".

Den sindssyge kælling smilede ned til hende, mens hun holdt sine knyttede næver i siden og bøjede sig ind over hende, så det store yver udfyldte hendes synsfelt.

"Vi har diskuteret, hvordan vi skal kurere dig for din naturstridige homoseksualitet", indledte hun belærende. "Og vi er alle enige om, at du simpelthen bare skal prøve at mærke en mand".

Atter svirpede pisken hen over Mærens ryg, da Madame spurgte: "Har du nogensinde mærket en mand, Mær?"

Lyv, sagde dæmonen, som pludselig var tilbage igen. Du får ikke noget ud af at sige sandheden.

"Nej, Madame", stønnede hun. "Aldrig, Madame".

"Jeg tænkte det nok. En jomfruluder", sagde Madame opildnet. "Jeg vil benytte et pædagogisk redskab, der hedder redundans. Er det et udtryk, du er bekendt med, Mær?"

"Ja, Madame", svarede Mæren. "Som sprogligt begreb, er det næsten det samme som en pleonasme, Madame. Men jeg formoder, at De i dette tilfælde refererer til det som en slags overflod, Madame".

Nej nej nej! skingrede dæmonen. Det var ikke smart. Selvom du viser at du er både klog og belæst og tror, at du styrker dit ego, giver du jo bare kællingen mere at bryde ned. Hun vil udrydde den, du er. Det, du står for. Fatter du intet?

Beklager, svarede hun dæmonen, jeg var nødt til det. Og så må jeg jo tage straffen for det.

For pokker, Deborah, fortsatte dæmonen, som af ukendte årsager pludselig benyttede hendes rigtige navn. Du så selv de mænd, ja, du kan mærke dem holde dig fast i dette øjeblik. Tror du, at de bare er her for at se på og agere heppekor?

Herregud, svarede Deb. Hvis jeg alligevel skal gennemhøvles af Pierres kæmpepik, kan jeg sikkert også klare et par stykker mere.

Du forstår det ikke, Deb.

Dæmonen var åbenbart mere bange end hun, selvom det var hende, der skulle tage straffen for at være uopdragen.

Du tror da ikke, at hun bare vil nøjes med at lade dem bolle dig?

Så var dæmonen atter forsvundet og hun var alene.

Hun mærkede et stramt greb om sin nakke og hendes ansigt blev tvunget ned mod det kolde stengulv, hvor Madame før havde stået. Manøvren efterlod hendes bagdel ubeskyttet og sårbar, da den nu strittede lige i vejret og nogen havde trukket natkjolen op til midt på hendes ryg.

Svirpet var voldsomt og blev hurtigt efterfulgt af flere.

Mændene holdt hende fast, mens Madame brugte en masse kræfter på at straffe hende.

Åh Gud, hvor hun brugte kræfter.

Mæren bed tænderne sammen og klare tårer løb fra hendes øjne ned på det kolde stengulv. Fandeme om kællingen skulle have tilfredsstillelsen af at høre hende græde – endsige tigge om at standse afstraffelsen.

En stor fejl, for Madame stoppede ikke før hun græd, hvilket tog en evighed og efterlod Mærens bagdel med et smertefuldt mønster af dybrøde striber tværs over balderne.

Svedig og forpustet efter anstrengelsen, trådte Madame væk fra den klynkende pige og smed piskan fra sig.

"Værsgo", stønnede hun. "Tag hende så! Og træk de latterlige sokker af hende".

Mændene hev Mæren op at sidde på knæ igen og et sort tørklæde blev bundet for hendes øjne, mens nogen fjernede hendes uldsokker.

Så slap de hende og hun sad bomstille, mens hun prøvede at få kontrol over sit åndedræt og sit vanvittige hjerte, der var ved at hamre sig vej ud mellem hendes ribben. Hun spændte voldsomt i benene, så den gennempiskede numse ikke stødte mod hendes hæle, og bøjede nakken, endeligt knækket af Madames brutale afstraffelse.

Dæmonen var tilbage, nu med en helt anden holdning: *Jeg sagde jo til dig, at du ikke kunne vinde. Tænk, hvis de ødelægger dig og bare smider dig væk bagefter? Fortæller politiet og din far, at du pludselig stak af og sidst blev set med retning mod bjergene, hvor der er masser af grimme kløfter og sprækker?*

De kunne smide dig i en kløft!

Det kan de da ikke, svarede Deb forskrækket. Kan de?

Men den ustadige dæmon var væk.

Sådan vandt Madame herredømmet over hende.

Alene bevidstheden om at de kunne dræbe hende og bare melde hende savnet, gjorde Mæren føjelig og medgørlig - skræmt af sin egen forestillingsverden.

For at sætte trumf på, hvædede Madame ind i det ene øre: "Hvis du ikke tér dig ordentligt, henter vi din lille tyske ludertøs og giver hende samme tur - eller værre! Har du forstået?"

"Ja, Madame", snøftede Mæren. "Jeg har forstået".

Hun hørte skraben mod madrassen omkring sig og mærkede noget varmt mod venstre lår og hofte.

Hud?

Så greb de stærke hænder fat om hendes overarme og løftede hende op fra madrassen.

"Sådan, ja", sagde Madame. "Sæt hende så ned over den, men pres godt til. Husk at mærken er jomfru".

Langsomt blev Mærken sænket mod gulvet igen. Flere hænder greb om hendes knæ og spredte hendes ben vidt fra hinanden. Hun mærkede noget presse mod sit skød og kunne føle nogen fingerere ved hendes skamlæber og også mod kilderne foroven - og sendte et elektrisk stød gennem hende.

"For fanden da, hun er våd", hørte hun en af mændene stønne.

Hun skammede sig over sin krops reaktion, men hendes fornuft fortalte hende, at det var uden for hendes kontrol. Hvad kunne hun gøre?

Noget blev presset mod hendes fiske og forsigtigt satte de hende ned over det, indtil det fyldte hende ud og hendes knæ ramte madrassen: Hun red på en mand. Ikke Pierre, for hun var ikke totalt udspilet dernede, kun behageligt fyldt.

"Knep så, Mær", hvislede Madame. "Bevæg dine luderhoffer".

Mærken begyndte at køre underlivet frem og tilbage, mens hun stønnede i en blanding af smerte og vellyst. Det var pragtfuldt at mærke den stive pik i sig, men også smertefuldt for hendes balder, der gjorde ondt, når hun stødte sig frem over pikken.

"Få hende på plads", kommanderede Madame, og øjeblikkeligt blev hendes knæ presset ned mod madrassen. Overkroppen blev tvunget forover og manden under hende fik plads til at arbejde med hofterne og lade sin stive pik køre ind og ud af hendes underliv.

Åh Gud, tænke hun. Bare jeg ikke sprøjter, så de finder ud af, at jeg er en freak.

Hun mærkede et fast greb om sin nakke og noget blev tvunget mod hendes mund. Hun rimpede læberne sammen og rystede på hovedet, og straks fik hun et smertefuldt svirp hen over balderne, som i forvejen var rigeligt ømme.

"Luk kæften op, Mær, og tag hvad der kommer", snerrede Madame, som åbenbart havde fået fat i pisken igen. "Hvis det her ikke er nok, sender jeg Pierre over efter Tyskertøsen, så hun kan vise dig, hvordan det skal gøres".

"Nej, Madame, gør det ikke", stønnede Mæren. "Jeg skal nok... nok være sød".

Hun åbnede munden på vid gab og spillede tungen ud og ind, for at bekræfte sit udsagn, og øjeblikket efter mærkede hun en hård pik trænge ind mellem sine læber. Først kæmpede hun imod, men måtte opgive og da hun endelig slappede af i sine halsmuskler, gled pikken i bund i hendes svælg.

Hun undertrykte sin synkerefleks og trak anstrengt vejret gennem næsen, mens de to mænd fik koordineret takten og enedes om tempoet.

Safterne vældede ud fra hendes skød, mens spyt og mundvand løb ud mellem hendes læber og trak lange, slimede tråde, der dinglede og dryppede fra hendes hage.

Den rytmiske støj fra hud og kød, der klaskede mod hinanden mellem hendes ben og den gurglen, som pikken i hendes hals fremkaldte, lukkede alle andre lyde ude fra hendes blændede univers og langsomt begyndte hun at føle sig ejendommeligt hjemme i situationen.

Hun mærkede, at nogen holdt hende oppe, mens andre greb hendes hænder, trak dem ud til siden og placerede dem mod hver sin pik. Med tydelige bevægelser viste mændene hende, hvad hun skulle foretage sig. I

samme takt, som de to andre bollede løs i hver sin ende af hende, masturberede hun de to nye, som havde taget plads på madrassen.

Det var anstrengende, men ikke ubehageligt eller smertefuldt. Hendes eneste frygt var, hvad der skete, når de fire pikke begyndte at sprøjte. Skulle hun tvinges til at sluge deres safter eller ville de bare komme, hvor de befandt sig nu?

Af en eller anden grund fandt hun begge dele lige bekymrende.

Hun fornemmede klart, at Pierre ikke deltog, for han var temmelig meget større end de pikke, der var i arbejde i øjeblikket. Faktisk var det ganske behageligt og en særegen varme bredte sig i hende, mens hun var midtpunkt for de fire mænds opmærksomhed.

Så mærkede hun noget køligt mod sin bagdel.

En eller to fingre gned noget ud mellem hendes balder og omkring numsehullet og trængte også en smule ind nu og da. Selvom det var svært at skelne på grund af den pik, der stemplede ind og ud af hendes fisse, mærkede det fedtet og glat, som om nogen var ved at smøre creme på hendes ende.

Åh Gud, åh Gud! Ikke Pierre! Ikke dér!

Tanken fløj gennem hendes hoved, i samme øjeblik som Pierre knælede bag hende og satte sin monsterpik mod hendes stramme åbning, hvorpå han kørte den op og ned i den indsmurte sprække mellem hendes balder et par gange.

Hun begyndte at gå i panik ved bevidstheden om, hvilke skader han kunne påføre hende og kom ud af den takt, der ellers fik hele gruppen til at fungere som et perfekt justeret organisk urværk.

Efter al sandsynlighed endda delvist schweizisk, tænkte hun, med al den galgenhumor, hun kunne mønstre.

Et hårdt vrid i hendes øre fik hende til at klynke og Madame hvæsedde igen til hende, denne gang så tæt på øret at det lød, som om kællingen

var inde i hendes hoved: "Hold takten, Mær, ellers henter vi din lille ludderveninde og får hende til at hjælpe dig".

Hun kæmpede desperat for at abstrahere fra, hvad der var ved at ske bag hende, og faldt igen ind i mændenes rytme.

Så pløjede Pierre den massive stang ind i hendes ende.

For fanden, hvor gjorde det ondt.

Hun kunne næsten fornemme ringmusklen og mellemkødet give efter og flække, da han trængte i bund, mens den anden pik stadig kørte ind og ud af hendes fisse.

En lammende smerte borede sig vej fra underlivet og ud i hele hendes krop. Hun følte det, som blev et rødglødende jernspyd stukket gennem hende; klargjorde hende til at ristes over bålet, som en pattegris inden festmiddagen. Den havde dog fordel af at være død, inden spyddet blev stukket ind.

"Seså, din homomær", spøjte Madame. "Hele fem mænds opmærksomhed, hvabehar? Det er sådan en situation der får en til at ønske sig en 69'er frem for en sekskant, ikke?"

Hun lo hysterisk over sit vid, mens vedholdende smerter skød op fra Mærens underliv og forplantede sig ud i lemmerne.

Hun mærkede Pierre tage et fast greb om hendes hofter og begynde at pumpe løs for alvor. Hans lår klaskede brutalt mod hendes forslåede baller, og hun ønskede at skribe af smerte, men kunne ikke for pikken, der kørte ind og ud af hendes svælg. I stedet forsøgte hun at sætte farten op; få det overstået.

Hun stødte kontra med underlivet, slikkede, suttede og sugede manden foran sig og gned de to pikke i hænderne i et forceret tempo.

Endelig kom orgasmen og hun kunne flygte ind i zonen - bort fra smerterne.

Væskerne væltede ud fra hendes skød og plaskede ned over manden under hende. Så voldsomt kom hun, at hun kunne høre det ramme madrassen, trods den larm, stønnen og gurglen hele selskabet bidrog med.

Hun mærkede et hårdt greb om sit baghoved og pikken i hendes mund blev tvunget dybt ned i halsen på hende og holdt fast. Hun kunne ikke smage noget, men den pulserede i hendes svælg, som havde den sit eget galoperende hjerte og hun vidste, at manden endelig var kommet.

Langsomt trak han pikken ud og forsvandt, mens hun spyttede og rystede på hovedet, for at få sit eget slimede mundvand og resterne af hans safter væk fra sit ansigt og sine læber.

Så lød der endnu et par grynt. Såvel manden under hende som fyren ved hendes højre hånd, skød deres varme sæd ud i og på hende.

Nu var der kun venstre hånd og Pierre tilbage.

"Så har vi en ledig plads i hovedenden", kommenterede Madame henrykt, som en råber foran teltet med markedspladsens freakshow. 'Venstremanden' trak hendes hånd bort fra sin pik, rejste sig lydigt og placerede sig foran hende, hvorpå han borede sig dybt ned i hendes hals.

Manden under hende kravlede væk, støtten under hendes skuldre forsvandt og hun stod på hænder og knæ mellem de to mænd.

Pierre satte farten i vejret.

"Tag hende i fissen, Pierre", skræppede Madame. "Hun skal s'gu osse ha' lidt sjov, selvom hun er en forbandet luderlebbe".

Han trak sig lydigt ud og Mæren fik en mærkelig fornemmelse af at skulle på toilettet. Da hun forsøgte at klemme balderne sammen, skød endnu en stråle af smerter ud fra hele området dernede, mishandlet som det var af både Madames svirpende pisk og Pierres groteske pik.

Så kværnede Pierre sig i bund, denne gang i det rigtige hul.

En fremmed blanding af ubeskrivelige pinsler og en overvældende følelse af lyst, gennemstrømmede Mæren.

Hun var velsmurt og tog næsten uden problemer i mod det naturstridige vedhæng.

Han pumpede løs i et vildt tempo, som også manden i hendes mund fulgte. Hun mærkede en voldsom orgasme bygge sig op og en hidtil ukendt fornemmelse af nydelse og smerte fossede gennem hendes mishandlede krop.

Alt kørte rundt, som en skummende hvirvel i en brusende flod, der åbnedes under hende og trak hele hendes univers med sig i dybet. Et altopslugende mørke var ved bemægtige sig hende, da en regulær supernova eksploderede bag hendes øjne, inden alt igen blev nådigt sort.

Resten af afstraffelsen forløb i brudstykker.

Hun kunne huske, at manden i hendes mund havde trukket sig ud og sprøjtet sin ladning ud over hendes ansigt, mens Pierre stadig arbejdede løs bag hende.

De fjernede bindet fra hendes øjne.

Hun lå på ryggen, apatisk og frataget sin egen vilje, og stirrede op i Madames udspilede skød, mens den forbandede kælling grinende skrævede hen over hende og lod en stråle af urin skylle ned over hendes ansigt og bryster.

"Nu ved du, hvad vi synes om din slags, mær!", var Madames sidste kommentar, inden Mæren brækkede sig og virkeligheden igen tonede bort.

Hun lå på siden og hulkede på den gennemblødte madras og mærkede stråle efter stråle plaske mod kroppen, ansigtet, håret, benene og hendes skridt. Ydmygelsen skyllede gennem hende, mens den afskyelige stramme hørm fra urinblandingen og hendes eget opkast stod i hendes næsebor.

Sorthed og mørke.

Velsignet mørke...

"Deborah", lød Sophies bekymrede stemme.

Deborah slog øjnene op.

Havde det hele været en drøm?

"Åh, Gud ske lov", stønnede Sophie lettet. "Jeg troede, de havde slået dig ihjel".

Stanken og den ubehagelige våde og kolde fornemmelse vendte tilbage, ligesom smerterne fra hendes maltrakterede bagdel blev brutalt nærværende.

Hun befandt sig stadig i kælderen og lå, rystende af kulde, på den gennemvædede madras. Sophie sad ved hendes hoved og strøg hende over håret.

Det ulækkert gennemvædede hår, men Sophie var åbenbart ligeglad.

"Hvad laver du her?", spurgte hun desorienteret. "Har de gjort dig noget?"

"Nej. Nej slet ikke", hviskede Sophie grådkvalt. "Pierre stod pludselig i værelset og... ja, han troede han vækkede mig, men jeg havde ikke lukket et øje, siden du forsvandt. Jeg blev selvfølgelig rædselsslagen, men han sagde bare, at jeg kunne hente dig hernede. At døren var åben og jeg skulle få dig hjem i seng".

Deborah rejste sig halvt, men faldt kraftesløst tilbage igen. Den lange rejse tilbage til værelset forekom hende fuldstændig uoverkommelig. For ikke at tale om, at hun først skulle i bad, før hun kunne lægge sig til at sove.

"Åh Sophie", klynkede hun. "Jeg kan ikke. Lad mig nu bare ligge og gå tilbage i din seng".

"Du kan tro nej, min pige", sagde Sophie kampberedt. "Nu kommer du op at stå, og så skal jeg nok få dig over i bad og i seng".

Hun rejste sig og skrævede over Deborah. Så greb hun hendes ene arm og trak opad, indtil veninden endelig fjøede hende og langsomt kom på højkant.

Støttet af Sophie, fik Deborah kæmpet sig gennem den lange gang, op ad trappen og ud gennem den hemmelige dør, som de smækkede bag sig.

Endelig stod hun under en varm bruser.

Turen havde været smertefuld, da de måtte gå side om side og havde skrabet skuldre og overarme mod de rå klippevægge, men det værste var at få den gennemvædede bomuldsnatkjole trukket over hovedet, da hun skulle have den af, og atter føle og lugte blandingen af mændenes og Madames tis, mens hun kæmpede for at holde vejret.

Hun havde ikke fået barberet sig, siden hun havde gjort sit første forsøg, og der var allerede kommet en del behåring igen. Nok til at man, ved et flygtigt blik, ikke kunne se, at hun havde eksperimenteret.

Det var en lettelse, da hun nu kunne bade sammen med de andre piger igen, men det havde kildret og kløet så meget, da hårene kom tilbage, at hun var ved at blive vanvittig. Og nu var det alligevel slut med fællesbadningen, indtil sporene efter Madames pisk var væk.

Hun havde dog en anden bekymring, som var noget større.

Hun havde ikke haft menstruation i den tid, hun havde været i Schweiz. Om det skyldtes en biologisk ubalance i hendes indre ur, på grund af flytningen til Europa, eller om hun var syg, vidste hun ikke. Måske var det noget med hormoner, for hendes bryster var lidt ømme og virkede faktisk både større og... hårdere?... som om det trak og spændte i huden på dem.

Hun havde spekuleret på, om Marcel alligevel var kommet i hende, da han tog hendes jomfrudom, den nat i Luzern, men havde slået det hen.

Monica havde jo suttet på Marcel i nogen tid, inden han kom, mente Deborah at kunne huske, så hun var ret sikker på, at hun ikke var blevet gravid.

Og i nat var en, måske endda to mænd, hvis ellers Pierre var blevet i hende under den sidste del af voldtægten, kommet i hende uden gummi.

Måske var det alligevel heldigt, at hun ikke havde fået menstruation, for så kunne hun vel heller ikke blive gravid?

Klokken var tre om natten, da de sammen havde fået tørret hende, hvorefter Sophie havde smurt noget af den salve på, som Deborah havde købt til hende på apoteket i Montreux efter Pierres blodige indtrængen. Det var næsten værre for Deborah at være afhængig af hjælp denne gang, end da Sophie havde vendt nøglen inde i hende, men hun var for svag til at tage sig af det og nøjedes med at nyde den lindring, som den tyske piges blide fingre gav hendes forpinte numse. Til sidst havde Sophie fundet et hygiejnebind og hjulpet hende i trusser og en ny natkjole, inden hun kunne lægge sig på siden i sengen - med Sophie tæt op ad sig.

"Så, alt i alt, en ganske almindelig Thanksgiving", sluttede Michelle sin beretning, mens Deborahs bevidsthed langsomt vendte tilbage til foldene ved Norton Estate, hvor hun nu kunne se Emma nærme sig, for at slutte sig til dem.

Intermezzo nr. 1

Forsikringen

Genève, mandag den 23. februar 1969, morgen

Jacques Villard, advokat og fondsbestyrer, foldede søndagsavisen sammen for femte gang denne morgen og skubbede sin kaffekop til side. Han rejste sig fra stolen med en bekymret rynke i panden og gik over til vinduet, hvor han længe betragtede morgentrafikken på Quai du Général-Guisan, der bugtede sig langs promenaden nedenfor kontoret.

Vintermørket lå stadig ude over søen og reflekterede på glimrende vis hans sindstilstand. Han syntes, at foråret kom senere år for år, men kalenderen på bordet viste trods alt også kun sidst i februar måned og officielt startede foråret først om en uge.

Foråret var den bedste tid, havde han altid ment. Som en årligt tilbagevendende fødsel, der jog vinteren på flugt og farvelagde de nøgne træer langs søen, lovede foråret, at han snart skulle opleve endnu en velsignet varm sommer, hvor gigten blev glemt og de store, tunge frakker kunne stuves ind bagest i garderoben.

Nyheden om ulykken ved Col du Pillon fyldte det meste af forsiden, men var dybest set blot en gentagelse af de foregående dages artikler, som fortalte, at de savnede personer endnu ikke var fundet. Eneste tilføjelse var, at håbet om at finde dem i live var svundet betragteligt siden lørdagens artikel. Villard havde endnu ikke fået fat i dagens morgenavis, Yvette plejede at have den med, men uanset om de tre savnede var fundet eller ej, vidste han, at de under ingen omstændigheder havde overlevet styrtet i gletsjerspalten.

En operatør fra den ellers lukkede lift, der havde bragt eleverne fra stationen ved Col du Pillon ned på gletsjeren, havde slået alarm da mørket faldt på og gruppen endnu ikke var vendt tilbage. Snestormen, som havde

lagt det populære skisportsområde totalt øde, var taget til og han havde tilkaldt et redningshold, som efter tre timers eftersøgning havde fundet eleverne faretruende tæt på den forræderiske gletsjerspalte, stærkt forkomne, men i live. Et vidne blandt pigerne fortalte, at hun havde set forstanderparret og en elev styrte i spalten. Pigerne havde modtaget førstehjælp og var derefter blevet bragt til hospitalet i Gstaad, hvor alle nu var erklæret uden for livsfare, men enkelte stadig indlagt. Måske havde nogen af pigerne talt med politiet, men pressen fik i hvert fald ikke adgang til oplysningerne.

Gstaad nærmest vrimlede med medlemmer af den europæiske, amerikanske og asiatiske magtelite, som havde deres døtre indskrevet på skolen. De fleste havde smidt alt, hvad de havde i hænderne og var hastet til alpelandet, for at finde ud af nyt om deres døtres skæbne eller havde i hvert fald sendt en eller flere repræsentanter. Da alle familierne var særdeles velhavende og tillige ret hemmelighedsfulde, slap der kun ganske få oplysninger ud til medierne.

Villard havde fredag eftermiddag sendt sin privatdetektiv til området, for at forsøge at finde hoved og hale i historien. Han havde meldt tilbage allerede om aftenen, at ifølge nære kilder var både Pierre og Adéline Fournier meldt savnet, sammen med en af skolens elever. Han havde intet navn, men ifølge de samme kilder skulle det dreje sig om en tysk pige.

Listerne over skolens elever fortalte Villard, at der i dette semester gik fem vesttyske og to østtyske piger på skolen. Heraf var de fire seniorer og havde altså ikke deltaget i den fatale ekskursion til gletsjeren. Af de tre resterende genkendte han efternavnet på den ene af dem: von Lindner.

Sophie von Lindner.

Han gik tilbage til skrivebordet og åbnede den arkivkasse, han netop havde hentet i boksen.

Adéline Fourniers sidste vilje.

Selve mappen indeholdt de sædvanlige oplysninger om, hvem der skulle betænkes med hvilke aktiver, kontofortegnelse, personlige regnskaber og

andet pladder. Villards største bekymring var, at kassen også indeholdt to tykke, identiske kuverter, som ifølge et særligt notat skulle afsendes, såfremt Adéline kom af dage under mystiske eller dramatiske omstændigheder.

Hvert eller hvert andet år, fremsendte Adéline Fournier en eller flere af disse mystiske forsendelser. Der kom nye adressemærkater på, men indholdet syntes at være det samme, efter formen og vægten på forsendelserne at dømme.

Når nye kuverter ankom, fulgtes de altid af en instruks om at returnere de hidtil fremsendte, således at Villard kun havde de nyeste af slagsen i sin varetægt. Kuverterne var plomberet med Fournier kællingens eget laksegl, hvorfor Villard ikke kunne få adgang til indholdet - en tanke, der under alle omstændigheder lå ham fjernt. Hvis indholdet ikke var beregnet for ham, havde han ingen interesse i at kende det.

Kuverterne skulle returneres med ubrudt plombe og Adéline havde, under de få besøg hun havde aflagt på hans kontor, altid forlangt at se sine kuverter, for at kontrollere seglet.

Nu stillede sagen sig imidlertid anderledes.

Adéline ville aldrig mere komme på besøg eller fremsende flere kuverter, med mindre hun på mirakuløs vis blev fundet i live og tilmed blev bjærget op fra en flere hundrede meter dyb gletsjerspalte, som sikkert allerede havde lukket sig over hendes afsjælede legeme - hvis der da overhovedet havde været en sjæl i det fra begyndelsen.

I hans indre rasede en voldsom kamp mellem hans nysgerrighed og hans sidste rest af professionel etik. Aldrig havde han svigtet fortrolighedsforholdet til en klient, selv ikke med døden som garant for at en omgåelse forblev hans egen lille hemmelighed. Jacques Villard var ikke bare en sagfører; han var en schweizisk sagfører!

Men netop i dette tilfælde tvivlede han på, at en efterkommelse af den afdødes sidste ønske ville føre noget som helst godt med sig.